

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB7

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB7", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb7-txt-shoot-id202b47f5-4016-4442-bf5b-83aacd8491f0.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Saaledes er det gaaet Socrates, saaledes ogsaa forholdsviis Christus: Beundrere have de haft mange af, og blandt disse mange Beundrere ogsaa nogle, som forstode at beundre – men Efterfølgere have de haft meget faae af. Forskjellen mell. en Beundrer og en Efterfølger er, at Efterfølgeren er ethisk hvad Beundreren er æsthetisk. En Beundrer er selv en anden Væren end det Beundrede; en Efterfølger er selv det Beundrede. Og dette er da den eneste sande Beundring. – Beundrings Sandhed afhænger af ell. svarer til hvad Magt den udøver over den Beundrende. Denne Magts Maximum er: selv at være ell. ligne det Beundrede. Derimod er det jo usandt, at man i Sandhed beundrer det, som ingen Indflydelse ell. Magt har over En til at forandre En i Lighed med det Beundrede. En saadan Beundring er et Falsum, den kan til Nød nok forstaae det Beundrede ell. hvad den beundrer, men den forstaaer sig ikke selv, ell. forstaaer ikke sig selv i at beundre. Forstod den det, saa vil den jo forstaae, at den egne Uforandrethed er som en Satire over Beundringen og hvert Øieblik gjør denne til en Løgn. Men det tænker en saadan Beundrende ikke paa. Han declamerer stærkere og stærkere, Beundringens bravo og bravissimo stiger i Heftighed – nu veed jeg da for Pokker, at han er i Sandhed beundrende – ak, og kun desto spydigere bliver Satiren, som han er over sig selv.

Overhovedet synes Msk. ganske uvidende om, at der dog er en Grændse for Forsikkringens Pathos, at denne Grændse er der, hvor Gjerningens Pathos skulde begynde. Og naar denne mangler, saa bliver Ord-Forsikkringens Pathos kun jo heftigere og mere høirøstet den er, desto mere en Angivelse om, at det, med Respekt at sige, er Løgn i den Forsikkrendes Hals.

Men vee det Msk, der har forstaaet Tilværelsen saa dybt, og sandt udtrykker det, at han ikke vil have Beundrere men nøies med een à to Efterfølgere. Thi Beundrere kan man dog faae – men man faaer dem paa Sandhedens Bekostning; og at forlange Efterfølgere det er at gjøre Livet altfor anstrænget for Mskene.

At beundre er oftest en Blødagtighed, som mange Msker føle Trang til. Og naar saa En vil lade sig beundre, saa er det godt, saa caressere de Beundrende ham, som man caresser[er] en sjelden Hønsehund, der har en ganske sjelden Farve, og hvad der er saa uhyre sjeldent, en eneste hvid Plet i Panden.